

Solza.

Sekoča po licih biserna solza,
Cloveškega srca verna hči,
Tolazbo in pokoj nesrečnim daje,
Sočutje zemljanom srečnim budi.

V zibelki naj mehki détece plaka
Z ročicami nežnimi mater kličoč,
Pretaka naj solze skrbna mati
Ob bolnem otroku bedèč vso noč.

Z obraza naj briše solze mladenič
V ptujini po milem domu tožèč,
V samôti naj skriva solze devica,
Ki nosi v srcu ljubezni meč.

Udarci trde usode naj možu
Izzámejo solzo iz mračnih očij;
Na velo lice naj kane starcu,
Ko spomni se davno minolih dnij.

Srcé nam pretrese vsaka solza,
Katero rodi notranja bridkost:
Saj néma poslanka je čuvstev kipečih,
Ki zida od srca do srca si most.

Anton Medved.

Mračni hipi.

Mračno dušo, temne čase
Tudi jaz imam.
Zatopljen tedaj sem váse
In pohajam sam.

Sebe naj kakó umejem,
V hipih téh ne vem:
Ali naj se glasno smejem,
Ali plakam nem.

Savla tožnega se spomnim:
Hipe je imel,
Ko pod žaljem je ogromnim
Jokal in besnel.

David strune je ubiral,
Kralju mečil žâl,
Zlobnega duha iztiral,
Ki ga je napâl.

Ptič na vejici zelèni,
Bodi David moj!
Kakor Savlu David, mèni
Milo ti zapoj!

Pesmi neče mi zapeti,
Odgovarja ptič:
Savlov mnogo je na sveti,
Davidov ni nič.

Anton Medved.

Moja bučela.

Brenčí, brenčí na pisan cvet,
Marljivo ubira ž njega med;
Cel božji dan se trudi,
Trenutka ne zamudi.

Prispevša iz roja močnega,
Iz družcev vseh se brž spozna.
Njen panj, ves poln dobrine,
Obleta hrib, doline.

Bučela vrla — Ive Ti,
Dobrávec moj, učitelj si,
Rojak in domu dika:
Vsa čast Ti in odlika!

Ne plašiš se težavnih sil,
Tvoj duh se vspenja smelih kril
Do znanja in modrosti,
Do vzorov in kreposti.

Zato bučela nam ostani!
Sam Bože dolgo Te ohrani!

Jaromir.

